

Arrest

nr. 75 929 van 28 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Bosnische nationaliteit te zijn, op 10 januari 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. PIROTTE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché D. HANOULLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 4 november 2010 het Rijk binnen en dienden op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 23 december 2011 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mijnheer T. H. (verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Bosnische Moslim, afkomstig uit Bijeljina (Republika Srpska, Bosnië-Herzegovina). U hebt de Bosnische nationaliteit. Uw familie heeft erg geleden tijdens de Bosnische oorlog. Uw moeder werd bijvoorbeeld in 1992 het slachtoffer van seksuele agressie. Uzelf hebt in 1995 een aantal maanden in de gevangenis doorgebracht. U werd in die periode het slachtoffer van fysieke agressie. Na uw vrijlating vluchtte u naar Tuzla, gelegen in de huidige Federatie

van Bosnië-Herzegovina, waar u tot 2001 hebt gewoond. In juni 2001 bent u in Tuzla traditioneel gehuwd met Hodzic, Dzejna. Kort daarna keerde u met haar naar uw familiale woning in Bijeljina terug. De benedenverdieping van deze woning was toen nog bewoond door Serviërs, met wie u problemen kende. Ze gedroegen zich zeer agressief en één keer, net na uw terugkeer in 2001, werd u zelfs door hen geslagen in de gang van uw eigen woning. Uiteindelijk hebben deze Servische bewoners uw woning verlaten in 2003. Bijeljina is gelegen in Srpska en wordt overwegend bewoond door Serviërs. Als Moslims leefden jullie na jullie terugkeer in een vijandig klimaat en hadden voortdurend problemen. Zo werden jullie op zeer regelmatige basis uitgemaakt en aangemaand om te vertrekken. Jullie twee kinderen werden op school voortdurend uitgemaakt, gepest en zelfs fysiek aangepakt door medeleerlingen. Meermaals hebben u en uw echtgenote dit aangeklaagd op school. Ook kregen jullie op zeer regelmatige basis anonieme dreigtelefoons. Ongeveer drie à vier keer lichtten jullie na zo'n telefoontje de politie in. Deze kwam ter plaatse en noteerde jullie verklaringen. Bij uw weten werden de daders niet gevat en de dreigtelefoons bleven aanhouden. Ergens in 2007 werd de achterraut van uw wagen ingeslagen door onbekenden. Als gevolg van bovenstaande problemen besloot u uiteindelijk om Bosnië te verlaten. Op 2 november 2010 vertrokken jullie met de wagen naar Pavlovica Most, Servië. Van daar werden jullie met een bestelwagen tot in België gebracht, waar jullie op 4 november 2010 zijn aangekomen. Nog diezelfde dag hebben jullie hier een asielaanvraag ingediend. U vreest bij een eventuele terugkeer naar Srpska verdere intimidaties en een verderzetting van de problemen die jullie kenden. U wil niet dat uw kinderen in een maatschappij verdeeld door etnische haat moeten opgroeien. U bent in het bezit van de volgende documenten: de geboorteakte van uzelf, uw echtgenote en twee kinderen, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, een attest dat uw gevangenisstraf van 7 januari 1995 tot 26 juni 1995 bevestigt, een attest waarin uw moeder als vrouwelijk oorlogsslachtoffer wordt erkend, een attest dat bevestigt dat uw vader in 1993 gedwongen arbeid moest leveren, een attest van het ICRC (International Committee of the Red Cross) dat bevestigt dat een tracing procedure naar uw verdwenen schoonvader werd opgestart d.d. 5 april 2002, een attest d.d. 10 maart 2008 waarin staat dat het stoffelijke overschot van uw schoonvader werd geïdentificeerd op 26 juli 2007, een overlijdensakte van uw vader en attesten voor elk lid van uw gezin waarin wordt bevestigd dat jullie in Bijeljina niet over een ziekteverzekering beschikken.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen wordt ondermijnd door tegenstrijdige verklaringen tussen u en uw echtgenote. Zo verklaarde u dat u bij jullie terugkeer naar Bijeljina in 2001 een keer slachtoffer werd van fysiek geweld (CGVS, p. 6). Uw echtgenote verklaarde echter dat u slachtoffer werd van fysiek geweld in de loop van 2003. Dit was twee jaar na jullie terugkeer in Bijeljina (CGVS echtgenote, p. 6). U verklaarde voorts als gevolg van de problemen van uw kinderen op school nooit naar de directie van de school te zijn gestapt. Enkel uw echtgenote zou dit meermaals hebben gedaan. U stelde wel zelf meermaals de lerares te hebben aangesproken (CGVS, p. 4). Toen uw echtgenote werd gevraagd of u ook de directie hebt ingelicht n.a.v. de problemen op de school, antwoordde zij dat u dit inderdaad meerdere keren hebt gedaan en dat jullie ook soms samen gingen (CGVS echtgenote, p. 4). Ook over de dreigtelefoons die jullie op voortdurende basis ontvingen werden tegenstrijdige verklaringen afgelegd. U verklaarde in al die jaren in totaal drie à vier keer de politie te hebben ingelicht na zo'n telefoontje. U voegde eraan toe dat, omdat de klacht tot niets leidde, het geen zin had de politie nog langer in te lichten (CGVS, p. 5). Uw echtgenote daarentegen verklaarde ongeveer een vijftigtal keer de politie te hebben ingelicht. Haar verklaring na confrontatie met deze tegenstrijdigheid, meer bepaald dat u niet altijd thuis was toen ze de politie inlichtte na een dreigtelefoon, in totaal dus zo'n 45 keer (CGVS echtgenote, p. 5), mist overtuigingskracht. Aangezien deze tegenstrijdigheden betrekking hebben op de door u aangehaalde hoofdmotieven voor uw asielaanvraag, meer bepaald de voortdurende problemen van uw kinderen op school en de aanhoudende dreigtelefoons, komt de geloofwaardigheid hiervan op de helling te staan.

Hoe dan ook hebt u niet a

U verklaarde zelf, na het einde van de Bosnische oorlog, nooit problemen te hebben gekend met de autoriteiten in uw land van herkomst (CGVS, p. 6). Verder verklaarde u ook meermaals de politie te hebben ingelicht n.a.v. problemen die u kende (CGVS, p. 5 en 6). Deze kwam steeds ter plaatse en maakte steeds een PV op (CGVS, p. 5). Dat deze aangiftes tot niets hebben geleid is op zich niet voldoende om te concluderen tot een onwil tot het bieden van adequate bescherming door de autoriteiten aanwezig in de Servische Republiek van Bosnië-Herzegovina. Het feit dat de daders nooit gevat werden kan immers te wijten zijn aan verschillende oorzaken, zoals ondermeer de onbekendheid van de daders (zoals u zelf ook aangaf; CGVS, p. 5).

Hierbij kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat, hoewel er binnen de Bosnische politie cruciale hervormingen noodzakelijk zijn, de politie erin slaagt om een hoog percentage van de bij haar aangekaarte misdrijven op te lossen. Hiervoor wordt ze op vlak van dagelijkse ordehandhaving en de bestrijding van de georganiseerde misdaad en de wijdverbreide corruptie geadviseerd door de European Union Police Mission (EUPM). De afgelopen jaren stelt de EUPM een gestage vooruitgang vast inzake de samenwerking, communicatie en coördinatie tussen de verschillende veiligheidsdiensten onderling en tussen de politiediensten en het vervolgingsapparaat. Tevens blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat, voor het geval dat de Bosnische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, wat u gelet op bovenstaande vaststellingen niet heeft aangetoond, er verschillende stappen - stappen die u niet gezet heeft (CGVS, p. 6) - ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Dit blijkt ondermeer uit het feit dat de burger die een klacht over het optreden van de politie heeft terecht kan bij het Public Complaint Bureau. Deze dienst brengt de ingediende klachten over naar de zogenaamde PSU's (Professional Standards Units) die functioneren als interne onderzoekseenheden binnen het ministerie van Binnenlandse Zaken van de beide entiteiten (Servische Republiek, Moslim-Kroatische Federatie) en in het Brcko District. Het Public Complaint Bureau superviseert tevens het door de PSU's gevoerde onderzoek. Het bestaan van deze units heeft ertoe geleid dat er standaardprocedures werden uitgewerkt om klachten in verband met politiewangedrag in te stellen en politiemensen te straffen. Deze PSU's werken wel degelijk en hun optreden heeft in het verleden al meermaals geleid tot een veroordeling van politiemensen. Voorts kan elke Bosniër met een klacht terecht bij de Ombudsman, die de mensenrechtensituatie in Bosnië Herzegovina opvolgt. Ten slotte zijn er in Bosnië-Herzegovina verschillende NGO's actief die een belangrijke rol spelen bij het verdedigen van de mensenrechten. Zo beschikt de NGO Vaša Prava BiH over een netwerk van zestien rechtsbijstandkantoren en zestig mobiele teams en verleent ze gratis rechtsbijstand. Haar activiteiten gaan van het publiceren van brochures tot het aanhangig maken van specifieke zaken bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Daarnaast speelt ook het Helsinki Committee for Human Rights in beide Bosnische deelentiteiten een sleutelrol. Ze doet dit door middel van het verspreiden van informatie, het aanklagen van wantoestanden, de publicatie van rapporten en het organiseren van debatten, en rechtsbijstand. Ik meen dan ook te kunnen stellen dat in Bosnië-Herzegovina anno 2011 redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Verder hebt u niet aannemelijk gemaakt zich niet elders in Bosnië-Herzegovina te kunnen vestigen om verdere problemen met Serviërs te vermijden, meer bepaald in de Moslim-Kroatische Federatie. Gevraagd waarom u zich niet in Tuzla, waar u al had gewoond voor uw terugkeer naar Bijeljina en waar uw broer en andere familie op dit ogenblik wonen, antwoordde u dat u daar ook als vluchteling zou worden behandeld en er ook zou worden beledigd. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat de veiligheidssituatie, zeker in regio's waar een bepaalde etnie in de meerderheid is (in de Moslim-Kroatische Federatie is ongeveer 70% van de bevolking Moslim) bevredigend is. Andere elementen waarop u zich beroept om niet naar daar te kunnen terugkeren, meer bepaald dat u daar niets hebt en geen geld hebt om een appartement te kunnen huren (CGVS, p. 7), zijn van louter socio-economische en persoonlijke aard en houden als dusdanig geen verband met de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie of in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u aangehaalde gebeurtenissen tijdens de Bosnische oorlog, de mishandeling van uw moeder, de verdwijning van en de moord op uw schoonvader en uw gevangenschap, dateren van meer dan 15 jaar geleden en op basis hiervan kan anno 2011 evenmin besloten worden tot een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratieve dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet: de geboorteaktes, uw rijbewijs en huwelijksakte bevestigen uw identiteit en burgerlijke staat, maar daar werd niet aan getwijfeld. Evenmin werd getwijfeld aan de gebeurtenissen die u en uw familie tijdens de Bosnische oorlog hebben doorgemaakt. De overlijdensakte van uw vader en attesten voor elk lid van uw gezin waarin wordt bevestigd dat jullie in Bijeljina niet over een ziekteverzekering beschikken hebben geen relevantie voor de beoordeling van uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. De bestreden beslissing voor mevrouw D. H. (verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Bosnische Moslim, afkomstig uit Bijeljina (Republika Srpska, Bosnië-Herzegovina). U hebt de Bosnische nationaliteit. Uw familie heeft erg geleden tijdens de Bosnische oorlog. Uw vader verdween op 2 april 1992 en zijn verminkte lichaam werd pas in 2007 geïdentificeerd. Tijdens de oorlog, meer bepaald in 1994, bent u met uw familie naar Tuzla, gelegen in de huidige Federatie van Bosnië-Herzegovina, gevlucht, waar u tot 2001 hebt gewoond. In juni 2001 bent u in Tuzla traditioneel gehuwd met Hodzic, Taib. Kort daarna keerde u met hem naar zijn familiale woning in Bijeljina terug. De benedenverdieping van deze woning was toen nog bewoond door Serviërs, met wie u problemen kende. Ze gedroegen zich zeer agressief. Uiteindelijk hebben deze Servische bewoners jullie woning verlaten in 2003. Bijeljina is gelegen in Srpska en wordt overwegend bewoond door Serviërs. Als Moslims leefden jullie na jullie terugkeer in een vijandig klimaat en hadden jullie voortdurend problemen. Zo werden jullie op zeer regelmatige basis uitgemaakt en aangemaand om te vertrekken. Jullie twee kinderen werden op school voortdurend uitgemaakt, gepest en zelfs fysiek aangepakt door medeleerlingen. U sprak de directie en de leraars van deze school elke week meermaals aan om dit gedrag aan te klagen. Ook kregen jullie op zeer regelmatige basis anonieme dreig telefoons. Ongeveer vijftig keer lichtte u na zo'n telefoontje de politie in. Deze kwam bijna altijd ter plaatse en noteerde uw verklaringen. Bij uw weten werden de daders niet gevat en de dreig telefoons bleven aanhouden. Als gevolg van bovenstaande problemen besloot u uiteindelijk om Bosnië te verlaten. Op 2 november 2010 vertrokken jullie met de wagen naar Servië. Van daar werden jullie met een bestelwagen tot in België gebracht, waar jullie op 4 november 2010 zijn aangekomen. Nog diezelfde dag hebben jullie hier een asielaanvraag ingediend. U vreest bij een eventuele terugkeer naar Srpska verdere intimidaties en een verderzetting van de problemen die jullie kenden. U wil niet dat uw kinderen in een maatschappij verdeeld door etnische haat moeten opgroeien. U bent in het bezit van uw geboorteakte.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot, Taib Hodzic. In het kader van zijn asielaanvraag heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

[Het onderdeel motivering uit de bestreden beslissing inzake wordt integraal hernomen en verder wordt besloten:]

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde geboorteakte bevestigt enkel uw identiteit en uw nationaliteit, niets meer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekers roepen de “*Schending van het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen*” in.

2.3. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet, kan niet worden ingezien hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn, daar de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet te weigeren. In casu werd de zaak behandeld zoals voorgeschreven door artikel 52/2, §2 van de vreemdelingenwet zodat bij voorrang en binnen een korte termijn een beslissing werd genomen. Het administratief dossier bevat immers een brief van Staatssecretaris Wathelet waarin de toepassing van artikel 52/2, §2 wordt gevraagd voor asielaanvragen van Bosnische onderdanen.

2.4. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers kritiek uitbrengen op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kunnen invoeren. Aangezien verzoekers de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwisten, voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekers verklaarden Bosnië te zijn ontvlucht omdat zij er leefden in een vijandig klimaat, als moslims geveiseerd werden door de Serviërs en het slachtoffer werden van allerlei incidenten zoals dreigtelefoons, pesterijen jegens hun kinderen op school, zelfs fysiek geweld.

3.2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.3. Verzoekers legden ter adstructie van hun asielaanvragen hun geboorteakten, huwelijksakte, verzoekers rijbewijs, een attest van verzoekers gevangenschap van 7 januari 1995 tot 26 juni 1995, een attest waarin verzoekers moeder als vrouwelijk oorlogsslachtoffer wordt erkend, een attest dat bevestigt dat zijn vader in 1993 gedwongen arbeid moest leveren, een attest van het *International Committee Red Cross* dat bevestigt dat een *tracing* procedure naar verzoeksters vader werd opgestart d.d. 5 april 2002, een attest d.d. 10 maart 2008 waarin staat dat het stoffelijk overschot van verzoeksters vader werd geïdentificeerd op 26 juli 2007, een overlijdensakte van verzoekers vader en attesten voor elk lid van het gezin waarin wordt bevestigd dat ze in Bijeljina niet over een ziekteverzekering beschikken.

3.3.1. Verzoekers leggen echter geen identiteitskaarten en paspoorten neer, waaruit hun identiteit, reisweg en aankomst in België kan blijken. Dit klemmt temeer nu hun verklaringen inzake hun reisweg niet

kunnen overtuigen. Verzoekers verklaarden dat zij om naar België te reizen, geholpen werden door “mensen” die hun identiteitskaarten en paspoorten inhielden. De Raad ziet echter niet in waarom verzoekers een beroep dienden te doen op derden om legaal met hun eigen documenten naar België te reizen, laat staan deze *“2000 EURO en ik heb ook mijn auto afgegeven”*, en hen bovendien hun eigen identiteitsstukken afgaven en deze zelfs niet terugvroegen (gehoorverslag CGVS verzoeker p. 3 en gehoorverslag CGVS verzoekster p.3). Aldus kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers hun voorgehouden reisweg, noch aan hun bewering geen identiteitsdocumenten te kunnen voorleggen. Dit ondermijnt de algehele geloofwaardigheid van het asielrelaas.

3.3.2. Verzoekers staven evenmin hun asielmotieven. De door verzoeker neergelegde documenten hebben uitsluitend betrekking op het oorlogsverleden van hun familie, doch hebben geen uitstaans met de actualiteit van hun beweerde problemen. Hoogstens kan worden vastgesteld dat zij geen ziekteverzekering hebben, wat bezwaarlijk kan volstaan om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Verzoekers laten echter na documenten neer te leggen waaruit hun voorgehouden problemen kunnen blijken die hen ertoe hebben aangezet om te vluchten, terwijl indien verzoeker meermaals een beroep deed op de politie om zich tegen zijn belagers te beschermen, en hieraan gevolg gegeven werd en zijn klachten geregistreerd werden, redelijkerwijze ook verwacht mag worden dat verzoeker hiervan documenten verkreeg en kan voorleggen. Dit is niet het geval en verzoeker biedt hiervoor geen aannemelijke verklaring.

3.4. Dat verzoekers hun voorgehouden asielrelaas niet aantonen, klemmt temeer nu hun verklaringen dienaangaande evenmin kunnen overtuigen. De commissaris-generaal wijst terecht op tal van incoherenties in hun verklaringen die betrekking hebben op elementaire gegevens, met name de fysieke agressie tegen verzoeker, de dreigtelefoons die ze ontvingen en de stappen die zij ondernomen hebben om de problemen van hun kinderen aan te kaarten bij de schooldirectie; en de geloofwaardigheid van het asielrelaas onderuithalen.

3.4.1. Verzoekers voeren aan *“dat het hier geen tegenstrijdige verklaringen betreft maar aanvullende verklaringen”*. De Raad stelt echter vast dat verzoekers hun pogingen om de uiteenlopende versies van het asielrelaas te harmoniseren, geen grondslag vinden in het administratief dossier. Met name kan verzoeker geenszins worden bijgetreden waar hij in het verzoekschrift stelt *“dat het ergste fysieke conflict in het begin was, toen zij terug hun eigen huis betraden. Maar eigenlijk, zoals eisers verklaren, was er zeer vaak ruzie met geroep, getier en geweld gedurende de verschillende jaren dat deze mensen in hun huis woonden”*, nu toen hem ter verhoor op het CGVS gevraagd werd of *“Dat was de enige keer”*, hij ondubbelzinnig antwoordde *“Dat was de eerste keer. Ik was altijd voorzichtig”* (gehoorverslag verzoeker, CGVS, p.6). Evenmin kan verzoeker overtuigen waar hij inzake het aanklagen van de problemen van hun kinderen bij de schooldirectie stelt dat hij *“slechts sporadisch mee naar de directie gestapt”* is, terwijl toen er op het CGVS gevraagd werd *“Ooit gericht tot directeur of directrice van de school”*, hij antwoordde *“ik heb het niet gedaan, maar mijn echtgenote wel”* (gehoorverslag verzoeker CGVS, p.4). De Raad stelt aldus vast dat verzoekers pogingen tot het *a posteriori* bijsturen van zijn verklaringen geen steun vinden in het administratief dossier en dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen ruimte laten voor de nuancerings die verzoeker *post factum* nog tracht aan te brengen.

3.4.2. De Raad kan verzoekster evenmin volgen waar zij aangaande de frequentie van de dreigtelefoons aanvoert dat *“ze vaak dreigtelefoontjes kreeg als haar man niet thuis was”*. Er kan niet worden aangenomen dat indien verzoekers jarenlang problemen kenden, meenden dat deze dermate ernstig waren dat de enige oplossing was om naar het buitenland te vluchten en internationale bescherming aan te vragen, verzoekers onwetend kon blijven inzake de ware toedracht en draagwijdte van hun problemen. Immers dit zou betekenen dat ze hun problemen nooit uitvoerig besproken hebben in hun gezin, en aldus evenmin hiervoor een passende oplossing gezocht hebben in hun land.

3.5. Verzoekers beperken zich in het verzoekschrift tot de bewering de bescherming van de politie te hebben ingeroepen, doch dat *“de daders nooit gevat werden”* en menen dat dit te wijten is aan de nefaste werking van de Bosnische politiediensten. *“Men kan toch van een goed functionerende politiedienst toch verwachten dat zij meer doen dan enkel een PV maken. Er kan toch van een goed functionerende politiedienst dat zij onderzoeksmaatregelen nemen, gaande van nummeropsporing tot telefoontap, of andere maatregelen”*. Ook komen verzoekers terug op de oorlog die een decennium geleden in Bosnië woedde en de dramatische voorvallen waarvan zij het slachtoffer werden, en menen

dat “Het is logisch eisers door deze gebeurtenissen een ernstig wantrouwen hebben tegen overheidsdiensten”.

3.6. Daargelaten de (on)geloofwaardigheid van het asielrelaas tonen verzoekers niet aan dat indien zij in Bosnië problemen zouden kennen met hun omgeving, zij geen beroep zouden kunnen doen op de bescherming van de Bosnische autoriteiten om hieraan te verhelpen. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt bovendien dat de algemene situatie in Bosnië-Herzegovina positief evolueert, niettemin verdere hervormingen noodzakelijk blijven. Verzoekers kunnen zich evenmin beperken tot beweringen over de Bosnische politie wanneer deze wordt bijgestaan door de “*European Union Police Mission*”, en uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat deze performant is en er alsmaar beter in slaagt om de orde te handhaven en de georganiseerde misdaad te bestrijden. Verder zijn er allerhande andere instituten werkzaam waarnaar de Bosniërs zich kunnen richten, zoals het “*Public Complaints Bureau*”, de “*Ombudsman*” en tal van NGO’s zoals de “*Vasa Prava BiH*” en speelt ook het “*Helsinki Committee for Human Rights*” er een belangrijke rol. Aldus voeren verzoeker slechts loutere, blote beweringen aan die niet worden gestaafd noch geobjectiveerd, en dan ook geenszins kunnen overtuigen nu de commissaris-generaal zich baseert op objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Waar verzoekers wijzen op hun oorlogsverleden benadrukt de Raad dat hij zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van haar beslissing (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 74-75; RvS 18 juni 2001, nr. 96.562). De Raad moet ten dezen oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nrs. 40, 41, 195, 196 en J. HATHAWAY, *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto, 1991, blz. 72). Dit is in casu, gelet op wat voorafgaat, niet het geval.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. Verzoekers tonen niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK